

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ

ΟΙ «ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ ἀποκαλύψεις ἐνὸς ἰδιωτικοῦ ντέτεκτιβ. Ἡ μέθοδοι τῶν «ξαφριστῶν». Οἱ λωποδύτες- νυχτερίδες. Οἱ ὑποπτοὶ γαμπροὶ τῶν ἀφελῶν γυναικῶν. Πῶς ἀπογυμνῶνουν τὰ θύματά των. Ὁ γοητευτικὸς Ἄντρε Φλωρινῶ. Ἐνας λωποδύτης — Δὸν Ζουάν. κλπ.

ΟΛΑ τὰ μεγάλα ξενοδοχεῖα τῶν κοσμοπόλεων ἔχουν πάντα ἓνα πλῆθος ἰδιωτικῶν ἀστυνομικῶν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν κάνουν ἄλλη δουλειά παρὰ νὰ προσέχουν τοὺς διαφόρους πελάτας καὶ τοὺς φίλους των καὶ νὰ εἰδοποιῶν τὴν ἀστυνομία μόλις ἀντιληφθοῦν τίποτε τὸ ὑποπτον. Ὡστόσο οἱ μόνοι ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, οἱ ὁποῖοι τοὺς τρομοκρατοῦν εἶνε οἱ ἀριστοκράτες λωποδύτες, οἱ διάσημοι «ποντικοί».

— Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, μοῦ ἐξωμολογεῖτο ἓνας ντέτεκτιβ τοῦ «Μπελθού» εἶνε ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσουν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον τοῦ ξενοδοχείου. Φροντίζουν πάντα νὰ μὴ κινῶν οὔτε τὸν θαυμασμό, οὔτε τὴν περιέργεια. Λοῦν μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ, χωρὶς πολλὰ διασκεδάσεις καὶ κατὰ κανόνα παρουσιάζονται ὡς ἄγγλοι σπόρτμεν. Δὲν ἀργοῦν φυσικὰ νὰ πιάσουν γνωριμία με τοὺς πλουσίους πελάτες τοῦ ξενοδοχείου, οἱ ὁποῖοι, θέβαιοι γιὰ τὴν ἐντιμότητά τους, συστήνουν καὶ ἐμπιστεύονται τὶς κόρες των καὶ τὶς γυναῖκες των.

Ἐκεῖνοι φέρονται μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια σ' αὐτὰς τὶς νέες γνωριμίες τους καὶ σιγά-σιγά κατορθώνουν νὰ μάθουν τὶς συνήθειάς τους, τὶς ἰδιοτροπίες τους ἀκόμη καὶ τὴν περιουσιακὴν κατάστασίν των. Καὶ ἀφοῦ ξεχωρίσουν τὸ θῦμα τους τὸ ληστεύουν. Ὁ ἴριος ὁμοῦ ποῦ μεταχειρίζονται δὲν εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος. Αἰτιόσ «σοβαροὶ» λωποδύτες χρησιμοποιοῦν πολλές διαφορετικὰ μέθοδους καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία τοὺς ὑποδιαιρεῖ σὶς ἀκόλουθες κατηγορίες:

1. Στους λωποδύτες-νυχτερίδες. Σ' ἐκείνους δηλαδὴ, οἱ ὁποῖοι ντυμένοι με μιὰ ἐφαρμοστὴ μαύρη φόρμα γιὰ νὰ μὴ διακρίνονται στὸ σκοτάδι, γλυστροῦν ἐπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τῶν ξενοδοχείων, καὶ εἰσέρχονται ἀθέατοι στὰ δωμάτια τῶν θυμάτων τους. Ὅπως δὲ ξέρουν ποῦ φυλάγουν αὐτὰ τὰ κοσμήματά των, σπεύδουν νὰ τὰ «ξαφρίσουν» κ' ὕστερα φεύγουν με τὴν ἴδια προφύλαξι.

2. Στους λωποδύτες-γαμπρούς. Αὐτὴ ἡ κατηγορία τῶν κακοποιῶν εἶνε ἐκείνη ποῦ συγκεντρώνει τοὺς περισσότερους ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε κομποί, ὑπερβολικὰ εὐγενεῖς καὶ ἐξασκοῦν μιὰν ἀκατανίκητη γοητεία σὶς γυναῖκες. Ἐχουν τὴν ἰκανότητα νὰ σαγηνεύουν τὸ θῦμα τους, ὅπως ἀκριβῶς τ' ἀνατριχιαστικὰ φεδια τῆς ζούγκλας. Τὰ ὑπνωτίζουν, θάμποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ, καὶ τὰ ἀναγκάζουν νὰ ὑποκύπτουν σ' ὅλες τὶς ἀξιώσεις των. Παρουσιάζονται πάντα με τὴν μορφήν αἰσθηματικῶν φίλων. Προσποιοῦνται τοὺς τρελλὰ ἐρωτευμένους, διαδίδουν ὅτι εἶνε κάτοχοι μιᾶς τεραστίας περιουσίας καὶ γενικὰ δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὑποδειγματικῶν συζύγων. Πολλὰ κορίτσια φυσικὰ δὲν ἀργοῦν νὰ πέσουν θύματά των. Λίγες μέρες ὁμοῦ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμον ὁ πλούσιος γαμπρὸς ἐξαφανίζεται συναποκομίζοντας καὶ ὅλη τὴν προῖκα τῆς γυναικὸς του. Πῶς κατάφερε νὰ τὴν πάρῃ; Μά, ὡς γνωστὸν, ἡ γυναῖκες εἶνε τόσο ἀφελεῖς καὶ εὐκόλοπιστες! Ὁ πλούσιος σύζυγος ζητάει τὴν προῖκα τους ὑπὸ τύπον δανείου. Ἀλλὰ μόλις εἰσπράξη ἀπὸ τὴν Τράπεζα αὐτὸ τὸ σεβαστὸν ποσὸν σπεύδει νὰ γίνῃ ἄφαντος. Ἐνας τέτοιος λωποδύτης-γαμπρὸς, ἦταν ὁ Ἄντρε Σορντῶ. Αὐτὸς ὁ κακοποιὸς ἦταν πραγματικὸς «ἄσσο» αὐτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος. Κατόρθωνε δὲ νὰ φτιάχνῃ με τὴν τέχνη ὅλες τὶς δουλειές του, ὥστε τὰ θύματά του φοβούμενα τὸ σκάνδαλον δὲν τὸν κατήγγελλαν στὴν ἀστυνομία. Καὶ ὁ Ἄντρε Σορντῶ περιεφέρετο σὶς κοσμικὰς λουτροπόλεις καὶ διαρκῶς «ψάρευε» νέα θύματα.

3. Στους «ξαφριστάς» κοσμημάτων. Αὐτοὶ οἱ λωποδύτες εἶνε ἀληθινοί... καλλιτέχνες στὸ εἶδος τους. Μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν με τὴν πρώτη ματιὰ ἓνα κοσμηματὸν ἂν εἶνε ἀληθινὸ ἢ ψεύτικο καὶ τὴν ἀξία ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ.

Οἱ «ξαφρισταὶ» τῶν κοσμημάτων ἔχουν ὁμοῦ ἓνα δικό τους τρόπο ἐργασίας. Δουλεύουν πάντα στοὺς μεγάλους χοροὺς τῶν κοσμικῶν κέντρων. Ἐχουν δὲ μιὰ διαβολικὴ ἰκανότητα, ἀληθινὰ ταχυδακτυλουργικὴ, νὰ βγάζουν τὰ δαχτυλίδια ἀπὸ τὰ θύματα τους ἢ νὰ τοὺς κλέβουν τὰ περιδέραια χωρὶς αὐτὰ νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν.

Ἄπειρα εἶνε τὰ ἐπεισόδια τέτοιων κλοπῶν ποῦ ἔχουν συμβῆ ἢ σε χοροὺς ξενοδοχείων. Αὐτοὶ ὁμοῦ οἱ λωποδύτες δὲν εἶνε ἔνοχοι, ἀλλὰ ἀπλοὶ θαμῶνες. Ἐρχονται με τὴν πρόφασιν νὰ διασκεδάσουν ἐνῶ στὴν πραγματικότητά, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ «σταμπάρουν» τὰ θύματά τους καὶ νὰ ἀναζητοῦν τὴν εὐκαιρία νὰ τὰ διπλαρώσουν. Τότε ἀρχίζει ἡ πιὸ δύσκολη δουλειὰ τους. Πρέπει νὰ ἀπασχολοῦν, ὅσο μποροῦν περισσότερο τὸ θῦμα τους, με διάφορες συζητήσεις, ἐνῶ συγχρόνως τὸ ἀπογυμνῶνουν ἀπὸ τὰ κοσμήματά του. Αὐτοὶ οἱ «ξαφρισταὶ» ἐπιτυγχάνουν πάντα σὶς ὥριμες κυρίες, ἢ ὁποῖες ἐξακολουθοῦν νὰ νεάζουν, νὰ στολίζουν τὴν ἀμφίβολον ὡμορφιά τους με βαρύτιμα κοσμήματα καὶ εἶνε πάντα πρόθυμοι γιὰ μιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ «ξαφρισταὶ» τὶς φλερτάρουν διακριτικὰ καὶ τοὺς ζητοῦν κατόπιν, με εὐγένεια, νὰ χορέψουν μαζί των.

Ἐκεῖνες φυσικὰ γοητευμένες ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνέλπιστη περιπέτεια δὲν φέρουν καμμίαν ἀντίρρηση καὶ παρασύρονται στὴ

μέθῃ τοῦ χοροῦ. Οἱ κακοποιοὶ ἀρχίζουν τότε νὰ τοὺς μιλοῦν με τρυφερότητα, νὰ τοὺς διηγῶνται διάφορες εὐθυμες ἱστοριοῦλες καὶ τὶς σκλαβώνουν κυριολεκτικῶς με τὴ γοητεία τους. Ἀργὰ τὴ νύχτα τὶς ἀποχαιρετοῦν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁμοῦ ἔχουν προλάβει σὲ δυὸ-τρὶς χοροὺς ποῦ χόρεψαν μαζί τους, νὰ τοὺς κλέψουν τὰ κοσμήματά τους. Ἐπειτα, ὅταν τὸ ἀντιληφθοῦν δὲν ξέρουν ποῖος τοὺς τὰ ἔκλεψε, γιὰ τὴν ἔχουν χορέψει καὶ μερικὸς ἐπαγγελματίας χορευτὰς. Ὑποπτεύονται λοιπὸν τοὺς τελευταίους, οἱ ὁποῖοι θρῖσκουν ἔτσι τὸν διάβολό τους.

Ἐνας τέτοιος «ξαφριστὴς» κοσμημάτων ἦτο ὁ Ἄντρε Φλωρινῶ. Αὐτὸς ὁ λωποδύτης δὲν εἶχε περάσει τὰ τριάντα χρόνια κ' ὡστόσο ἦτο ἓνας πραγματικὸς «ἄσσο» αὐτοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος. Στὴ δουλειὰ του τὸν βοηθοῦσε ξαιρετικὰ ἡ γοητευτικὴ του ὡμορφία καὶ ἡ ἐξυπνάδα του. Ἦταν ἓνας «πρίγκηπας» τοῦ ὑποκό-

σμου. Ντυμένος πάντα με μεγάλη κομψότητα μ' ἓνα προκλητικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ πάντα ἔτοιμος γιὰ μιὰ περιπέτεια, ἦταν ἓνας ἀκατανίκητος γόης, ἓνας κατακτητὴς τῶν γυναικείων καρδιῶν.

Τὰ θύματά του φυσικὰ ἦταν ἀμέτρητα. Μὰ τὸ πιὸ περίεργον ἦταν ὅτι κ' ὅταν ἀνεκάλυπταν τὴν πραγματικὴ ἰδιότητά του δὲν ἔφευγαν ἀπὸ κοντὰ του. Ἦσαν πρόθυμοι νὰ πληρώσουν αὐτὸν τὸν φόρον τοῦ ἐρωτός του. Ὅταν τέλος ὁ Φλωρινῶ συνελήφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ πλοῦσιον διαμέρισμά του βρέθηκαν ἓνα σωρὸ τρυφερῆς ἐπιστολῆς, ποῦ ἔφεραν τὴν ὑπογραφήν γυναικῶν τῆς καλύτερας κοινωνίας. Μιὰ ἀπὸ αὐτὰς τοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς ἀμίμητα:

«Ἀγαπημένε μου,

»Χθὲς τὸ βράδν ἐφυγες πολὺ βιαστικὰ ἀπὸ κοντὰ μου. Ἦσαν νευρικός καὶ ἀνήσυχος σὰν νὰ εἶχες κάνει κάτι κακὸ. Ἐξάσες μάλιστα καὶ νὰ με φιλήσης. Ὅταν ἔμεινα μόνη, θέλησα, ὅπως πάντα νὰ τακτοποιήσω στὴν μιζουπιέρα τὰ κοσμήματά μου. Εἶδα τότε μ' ἐκπληξί μου, ὅτι ἔλειπαν τὰ πιὸ καλὰ καὶ τὰ πιὸ βαρύτιμα. Ἦσαν ὁ μόνος ποῦ ἤξερες τὴν κρύπτη, στὴν ὁποία τὰ φυλάω καὶ δὲν ὑπόχρη καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἐστὶν ἐστὶν μὲ τὰ πῆρες γιὰ νὰ διασκεδάσης με τὸν φόρον μου. Ἀγαπημένε μου Ἄντρε, σοῦ λέγω εὐλικρινὰ ὅτι σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 31)

καί κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπασσε μέσα στο ποτάμι...

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξα-
ναμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὑρίσκε σωστὰ. Τὸ πιὸ περίεργο
μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ πα-
λὸ ἑκατοστάρικο πού εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μηνιά-
τικό της. Τὸ γνώρισε εὐκόλα γιατί ἦταν γεμάτο κόκκινες μελα-
νιές.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γιὸ τοῦ.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος
μὲ ἀπάθεια.

Μὰ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἓνα δη-
λητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ὁ Ἀνρί εἶσατε ἐσεῖς.
Βασανίζετε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα πού εἶπατε. Σὰς τύπτει ἡ
συνείδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα,
πὼς ἐσεῖς εἶσατε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου της σὰς φέρνει διαρκῶς
ἀτυχία, γιατί δὲν σὰς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρὰ, γιατί πα-
ραλύει κάθε προσπάθειά σας... "Ἐπρεπε νὰ μιλήσετε. "Ἐπρεπε
τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρη-
σθε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας. Λυποῦμαι πολὺ, μὰ
δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ
στὴ συνείδησί σας...

Ὁ Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πὸ χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ
κεφάλι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνε-
χίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἐξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά σω-
τηρία, γιατί τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

ἐκεῖ πού σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάει τὸ αἷμα τοῦ θύματός
του. Ὁ παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια της. Κι'
ὡστόσο δὲν γύριζε στὸ σπίτι της. "Ἦθελε νὰ μάθη.

"Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, πού πήδησε ξεφνικά ἀπὸ ἓνα φράχτη,
τὴν τρομοκράτησε. Ἡ Ζαννέττα, τρελλή ἀπὸ τὸν πανικό της, τὸ
ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Λαχανιασμένη, ἄ-
σπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχτηκε στὴν κορνίζα τῆς
πύρας γιὰ νὰ μὴν πέση. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κα-
τῶφλι, ἄκουσε θήματα πίσω της. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐρ-
γολάβος, παρουσιάσθηκε μπροστά της.

— Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξε νὰ εἶδο-
ποιήσης τὴ Ζερμαίν. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της... Ξέρεις,
μάλ्लωσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπησα... Ναι... "Ἐκανε σὰν
τρελλός... "Ἦθελε νὰ βρῆ στὸ σπίτι μου τὴ γυναῖκα του... Μιὰ
στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἓνα σκεπάρνι... Ἐγὼ
τότε τοῦ πέταξα ἓνα σίδερο... πού τὸν βρῆκε στὸ κεφάλι. Πή-
γαινε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ζῆ πειὰ
ὁ ἄνδρας της. Πρυσπάθησα νὰ τὸν συνφέρω, μὰ δὲν κατάφε-
ρα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Εἶμαι σὰν τρελλός.
Τρέξε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν... Ἐγὼ φεύγω... Φεύγω μακρὰ...

Κι' ὁ ἐργολάβος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ
νύχτα.

Ἡ Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά
της μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξεφνικά καὶ σωριάσθηκε λιπό-
θυμη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 23)

ὡστε τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σκέψις ὅτι μπο-
ρεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ χάσω. Γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσης αὐτὰ
τὰ κοσμήματα σὰν ἓνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν
ἑπισημένη ὥρα. Κάθε στιγμὴ πού περνῶ μακριὰ σου, μοῦ φαίνεται
σὰν ἓνας αἰώνας».

Καὶ ὁ Φλωρινὸς πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κά-
νῃ λόγο γιὰ τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

Ὁ Ἀντρέ Φλωρινὸς μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει
νὰ σχηματίσῃ μιὰν κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ σήμερα ἔχει
ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσῃ ἓναν τίτλο εὐγενείας καὶ
ζῆ σὰν καθαρὸαἰμος εὐγενής. Καὶ οἱ παλιοὶ ἀστυνομικοὶ, ὅ-
ταν τὸν βλέπουν νὰ περνᾷ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ
συγκρατήσουν ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ τοῦ «Μπελ-
θὺ» γιὰ τοὺς «Ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴ-
δατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 29)

Ὁ Ραοῦλ Μπρελάν ὡστόσο δὲν γελοῦσε πειὰ.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξι τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ
μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἄλλοπρόσβαλα πράγμα-
τα: ἓνα χτένι, ἓνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸ-τρία μυρωμένα
γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φω-
τογραφία μιᾶς γυναίκας, μάλλον ἐλαφροντυμένης, εἶχε πέσει
μπροστά στὸ γυαλιστερὸ λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, καθὼς ἔσκυβε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ
καπέλλο του πού τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ μα-
τιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Διάβολε! Πὼς
ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς... γυναίκας του! Μπᾶ! Αὐτὴ ἦταν:
ἡ γυναῖκα του! Ὁ Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκι-
νος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ὁ γραφικὸς
χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναῖκα του ἔγραφε
τόσο ἐπιτόλαια μ' ἓνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ἡ ἀφιέρω-
σις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Στὸ γλυκὸ μου ἀγόρι πού μὲ ξετρεῖλλανε, ἡ Τερέζα του».

— Περίεργο!... ἔκανε ὁ Βερντιέ ξύνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πὼς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἓνα σκάφανδρο!..
Ἦταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ ὅμως... Ἡ φωτογραφία ἦ-
ταν μέσα στὸ σκάφανδρο πού ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρα!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ὁ Βερντιέ
κατόπι, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πὸ ἀξι-
οπρεπὲς νὰ κάνῃ τὸ κορόιδο.

Μὰ ὁ «πασᾶς» πού μῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, πῆγε νὰ σκάσῃ
ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατί
φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ
θωρηκτὸ τὸν ἀδιόρθωτο Ραοῦλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μηνιαία φυ-
λάκισι στὴν πλάτη, ἐπειδὴ λέει: «εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ἱματιο-
θήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἓνος σκαφάνδρου» :...

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφὸ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, γιὰ τὴν
ἀξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μα-
χαίρι του!

"Ἐνας ἀπαίσιος στραγγαλιστὴς ἐπίσης εἶχε κεντήσῃ στὸ
μπράτσο του ἓνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκυβε ἓνα λουλουδί!
Ἦθελε νὰ εἰπῆ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του
νὰ ὑποφέρουν. Τοὺς ἔκοβε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πού μιὰ
γυναῖκα «δρέπει ἓνα ἄνθος»!

Ὁ φυβερὸς σαδδιστὴς πάλιν, ὁ Πῶλ Γκρυμὲρ κατὰ τὴν ὀλι-
γοήμερο παραμονή του στὸ κελλι τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε
τὴν ὥρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ δεξιὸ πόδι του
τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, πού εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ
χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμο, γιατί δὲν
κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν συ-
νήθεια νὰ στιγματίζονται. Δὲν χαλοῦν θέβαια τὸ στήθος, τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζουν ὅ,τι μπορεῖ νὰ κρυ-
φθῆ μὲ τὰ φορέματά τους. Ἡ περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν
ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. Ὅταν ἦταν κλει-
σμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματισθῆ
μὲ ἓνα τριφύλλι. Ἐπίσης ἡ Λουσιέν Μπλυμὲρ, ἡ μεγάλη Παρισι-
νὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστὸ της, εἶχε
κεντήσῃ τὴ λέξι «Ἐκδίκησις».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδικῶν εἶνε ἄ-
πειρα. Ὅσοσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ
γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκλη-
ματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ὁμολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους.
Γι' αὐτὸ, ἡ αὐστηρότης στὶς φυλακὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τα-
τουαρίσματος» εἶνε φαινομενικὴ. Ἀφήνουν τοὺς φυλακισμένους
νὰ στιγματίζονται, γιατί κι' αὐτὸ εἶνε ἓνας τρόπος γιὰ ν' ἀ-
νακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 42)

πού τοῦδωσαν μὲ τὸ θαυμάσιο ὄνειρο πού τὸν ἔκαναν νὰ ἰδῆ.

— Ἐτσι εἶνε! ψιθύρισε. Καθένας στὸν κόσμον πρέπει νὰ μὴν
στὴν θέσι πού τὸν προώρισαν ἡ αἰώνιες δυνάμεις. Τὸ μαγευτικὸ
δέντρο τῶν τροπικῶν, δὲν μεταφυτεύεται ἐπάνω στὶς χιονισμένες
κορυφὲς τῶν βουνῶν. Ἐτσι καὶ ἡ ἀγάπη δὲν πηγαίνει ἄλλοῦ
ἀπὸ κεῖ πού εἶνε προωρισμένη. Ὑστερα κάλεσε τοὺς ὑπασπι-
στάς του καὶ πρόσταξε:

— Νὰ ὀδηγήσουν ἀμέσως πάλι τὴν Μεντιτζέ στὴν πατρίδα
της καὶ νὰ τὴν φορτώσουν μὲ πλούσια δῶρα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐ-
τὴ εἶνε ἐλεύθερη!